

UNA NIT, UNA DONA**I.**

Quan la dona va arribar al final de la Rambla, el vent es va fer de cop més fort i una bufada violenta li va prendre el mocador que duia al coll i se'l va endur volant nit enllà. El mocador semblava sentir la mateixa inèrcia que sentia ella, la inèrcia que l'havia portat caminat sense ser-ne conscient fins al Balcó, i que ara l'atreia cap al buit, cap a la fosca. No sabia com havia arribat fins aquí, només sabia que havia caminat sense pressa i sense destí, travessant carrers i carrerons, deixant enrere els cotxes i les últimes parelles que passejaven solitàries. Es va apropar al Balcó que separava la ciutat del mar negre, i en recolzar les mans a la barana va sentir aquell fred metàl·lic que li era tan familiar. La nit era glaçada però aquella sensació la va reconfortar com una vella melodia coneguda. El tacte del ferro, les olors del port, i més enllà els petrolers amb els llums encesos esperant per entrar al moll. Tenia vertigen, i procurava mantenir els peus allunyats del caire enganxant-los amb força al paviment. Va mirar a baix a la platja. Les ones anaven i venien en silenci, deixant un rastre blanc grisós sobre la sorra. Al mirar endavant cap a la fosca, li va semblar que el seu cos sencer sortia disparat darrera dels ulls i tota ella queia al buit. Durant uns instants es va imaginar que volava, i va pensar que bonic que seria fondre's en la foscor del cel com un estel que fuig deixant un rastre lluent. Va tancar els ulls i es va agafar més fort al ferro fred, fins que la sensació de mareig es va anar apaivagant.

Es va estrènyer l'abric i amb les mans a les butxaques va començar a caminar sense pressa cap a casa. Les llums de la Rambla brillaven esmorteïdes i alguns cambrers acabaven de recollir les terrasses i apagar-ne les estufes.

II.

La porta de ferro del seu edifici es va tancar amb l'estrèpit habitual i l'eco va retronar uns segons pel vestíbul buit. A l'ascensor es va deixar anar d'esquena al mirall. No li agradava veure's així tan de prop, no es reconeixia i se sentia incòmoda aguantant la mirada d'aquella desconeguda que la contemplava des de l'altre banda del mirall.

Va obrir la porta del pis. Va caminar a les fosques fins al saló, es va treure l'abric i les botes i es va deixar anar al sofà. Va mirar al voltant en la penombra fent un inventari mental: el televisor amb projector, els llums de disseny, el tapís comprat a la Índia, el timbal de Tunísia, fotos dels nens al curset de vela, fotos de tots quatre a Eurodisney... La casa s'havia anat omplint de coses mentre ella cada vegada se sentia més buida. Li pesava aquella monotonia, aquell saber amb certesa el que passaria cada dia, cada any d'una vida ja escrita. Enyorava aquells temps en que ella i l'Albert feien plans de futur i tenien davant seu tots els camins oberts. Sens dubte la seva vida actual era millor del que havien imaginat: tenien bones feines, dos nens guapos i sans, una casa raonablement gran i anaven als restaurants més cars de la ciutat. Tot era immillorable. Però tot era previsible i buit. De vegades tornant de la feina volia no frenar i conduir tota la nit sense rumb, fugir i deixar enrere aquell pes que l'emmalaltia. Sabia que els dies de la seva joventut ja havien passat, i

acceptava que havia estat covarda en moments decisius, però intuïa que en algun lloc havia d'existir alguna cosa millor que aquell no-res. Cada dia que passava el seu món s'anava estrenyent i ella sentia que s'hi ofegava com qui s'ensorra en unes arenes movedisses.

Va avançar a palpentes pel passadís fins al dormitori. L'Albert roncava, els nens respiraven fort, el petit semblava constipat. A les fosques es va despullar i es va posar al llit, procurant no despertar al seu home, la última cosa que li venia de gust era que ell s'adonés de la seva presència i li busqués el cos. A fora començava a ploure i les gotes picotejaven als vidres. Es va adormir arraulida pel so suau de la pluja.

III.

Quan es va llevar al matí estava sola. Els nens tenien partit de futbol com cada dissabte, i havien sortit de casa aviat. Havia notat com el seu home li feia un petó abans de marxar, i havia sentit els crits i les corredisses dels nens pel passadís. Quan va sentir tancar-se la porta, es va deixar acaronar per la tebior dels llençols i es va quedar endormiscada una estona més.

La va despertar el sol que entrava per sota la persiana. Es va aixecar amb una sensació estranya. La claror li feia mal als ulls i va pensar que ja devia ser ben entrat el matí. Va caminar fins al menjador sentint-se estranyament lleugera i preguntant-se qui eren aquelles cares que li somreien des dels marcs de fotos. Al fons, asseguda en una butaca davant els vidres de la terrassa, una noia prima de cabells llargs la mirava somrient com si l'estès esperant. La llum estrident del migdia que entrava a través de les cortines emmarcava la seva figura en un halo blanc. La cara de la noia li resultava familiar, i quan les seves

mirades es van trobar va sentir que la reconeixia d'una manera íntima. S'hi va apropar amb curiositat: vista de prop li va semblar que era quasi una nena, una cara infantil amb un cos que tot just començava a tenir forma de dona. La noia es mossegava les puntes dels cabells llargs, en un gest que ella va reconèixer. En aquell moment una glopada de clarividència li va pujar des del centre del estómac i ho va veure tot amb una claredat alliberadora: va saber que aquella noia era ella, era ella mateixa en un moment del passat no tan llunyà, era el seu jo que havia deixat enrere en algun moment del camí.

La noia va allargar el braç en la seva direcció, com dient-li "Vine amb mi". Ella va obeir i se li va apropar confiada. En tocar la ma de la noia la va notar ardent en comparació amb els seus propis dits gèlids. I en aixecar la vista cap a aquella cara jove que era la seva, la llum del migdia la va enlluernar, va sentir com si caigués al buit i va perdre el món de vista.

*****